

Pass Lajos

AKKOR SEM AZ VOLT A JÓ

Akkor sem a szilva volt a jó, nem a húsa,
csak a kék csörömpölés, a fára kapaszkodás,
az irdatlan fakanalak surrogása a lében,
az asszonyzsívaj.

Akkor sem az volt a jó, nem a
történ is győztes fakard, két téglá közé lőtt
gól;
nem a lobogók, nem a szél, a léggömbök sem,
csak a mesebeli, hosszú vonulás.

Akkor sem az volt a jó, nem a víz szirmai, a
sebre borított kendő;
a vérző orromra tapasztott falevél se volt jó,
csak az ájulás dicsősége,
az utcabéli irigység.

Akkor sem az volt a jó, nem a fürdés,
csak a teknő eresztékeiből kivájt kovász, a
konyhakőre sistergő víz;
nem a meleg, csak a sárkányos torkú kazánok.
Nem az volt az öröm, nem a domborodó has, csak
az érette rágódó köröm,
a kérvények érte.

Mindig árnyéka a fának; az útszéli árok.
Egy könyv porlehelete. Lekéssett
vonat után a resti. Napot észre vétető felhő.
Labdarúgópályán a himnusz.
Vízállásjelentés éjjelente.
Lecsókolt holmik halmaza, az volt a jó.
Mindig csak az volt a jó, a tenyérhólyag.
Aztán
csak illata a virágnak.

Ezredvég, 2017/1.

■ Pass Lajos (1946–1999) verset írt, műfordítással foglalkozott.

Géczi János

1975*Egy Szabados-rajz hátuljára*

Nincs valódi tapasztalatom, s ez megrémít.
Olvastam ugyan róla, de, hogy milyen,
nem tudhattam. Vannak mondatok,
amelyek hol igazak, hol pedig nem:
Vagy. Vagyok. Egyéb ilyenek.
Lángol a szemgolyó,
a látás felszakad, miként a hólyag,
és elfolyik.
A test kíméletlen, naponta új érzésekkel
megajándékoz. Ha a napjait járja az ember,
mint a szépséget át a fájdalom,
eltanulja, milyen főszereplővé lenni
az Aventinus rózsakertjében két pad között,
kulcsfigurájává nőni a saját életnek. De így, hogy
hol erre a faragott kútra, hol arra a percre megvakul,
csupán attól, hogy van,
mit tehet?
Minden alkalommal, ha látom,
nőtt a fa és nagyobb lett az árnyéka,
s mind, ami sok, időzik bennem,
elcserélem az egyetlen testemért! Kell
kezdeni valamit ezzel a túlnőtt,
megállapodni nem tudó és türelmetlen
érettel,
mivel a veszteség a dolgok kérge alól,
olykor fenyőgyanta gyanánt előtör, kiszivárog
és előjön, ami meghatározhatatlanul sajog.

Műhely, 2017/1.

■ Géczi János 1954-ben született Monostorpályiban. Verset és prózát is ír. József Attila-díjas.